

[Justitsministeren.]

fæste opmærksomheden ved, om der i revisionsberetningerne i sagen var noget, man ville gøre antegnelse ved. Justitsministeriet har yderligere i en skrivelse af 25. oktober 1948 overfor revisionsudvalget givet udtryk for, at ministeriet går ud fra, at prisdirektoratet får lejlighed til at foretage en fuldstændig prøvelse af de af firmaet betalte beløb for materialer og for leje af materiel m. v.

Som det ærede medlem hr. Aksel Larsen også var inde på, udtryktes der tillige fra forskellige sider her i tinget tilfredshed med, at disse undersøgelser nu blev iværksat, ligesom man gik ud fra, at der ved den offentlige sag, som blev anlagt i strafferetsplejens former mod redaktør Børge Houmann fra dagbladet „Land og Folk“, ville blive lejlighed til at få anklagemyndighedens behandling af sagen yderligere belyst.

Nu i dag ønsker man en besvarelse af, hvad jeg agter at foretage i anledning af de kendsgerninger vedrørende den øverste anklagemyndigheds optræden i forbindelse med Wright, Thomsen & Kier-sagen, som er blevet dokumenteret ved byretten og i landsretten. Der sigtes altså til den mod redaktør Børge Houmann pådømte sag for ærefornærmelser mod rigsadvokaten. Nu vil sagens behandling og de afsagte domme være de ærede medlemmer bekendt fra omtalen i pressen — i „Land og Folk“ har dommene endda efter retternes bestemmelse været indrykket i deres helhed —, og de af forespørgeren omtalte kendsgerninger vil derfor ikke være det høje ting ubekendt; men når henses til den grundighed, hvormed hele denne sag i sin tid blev behandlet her i tinget, kan det være rimeligt, at jeg som justitsminister får lejlighed til at sige nogle ord om resultatet af den undersøgelse, der har fundet sted.

Sagen er blevet pådømt af Københavns Byret og Østre Landsret og kan kun med justitsministeriets tilladelse indankes for Højesteret. Redaktør Houmann har søgt sådan tilladelse, og justitsministeriet har besluttet at give den. Når man har besluttet sig hertil, er det ikke, fordi man tvivler om, at redaktør Houmann er blevet dømt med rette, og slet ikke om, at de fremsatte beskyldninger mod rigsadvokaten er usande, men alene fordi man anser det for rigtigt, at den endelige dom i denne sag, om hvilken der har været så megen blæst, bliver afsagt af landets øverste domstol.

Selvom straffesagen mod redaktør Houmann således gøres til genstand for en fornyet prøvelse, kan jeg meget vel tage stil-

ling til det spørgsmål, der er rettet til mig. De kendsgerninger, der er dokumenteret ved de to domstole, som har afsagt dom i sagen, ligger nemlig fast. Efter retsplejens ordning må Højesteret lægge landsrettens bevisbedømmelse til grund ved sin pådømmelse af sagen. Hvad der faktisk er sket, ligger altså fast, og det er det, der i denne forbindelse har interesse.

Redaktør Houmann var sat under tiltale for ærefornærmelse og bagvaskelse i anledning af nogle artikler i „Land og Folk“ og en pjece „En arbejdsgiver og hans presse“, som var udgivet af „Land og Folk“, og nogle artikler, der var i denne pjece fra „Land og Folk“, alt i forbindelse med behandlingen af Wright, Thomsen & Kier-sagen.

Der var fremsat ærekrænkende sigtelser mod rigsadvokat Pihl. Han var blevet beskyldt for korrupsion og andre grove embedsforbrydelser ved at have modtaget bestikkelse og ved at have modarbejdet sagens oplysning og overfor justitsministeriet mod bedre overbevisning at have indstillet straffesagen sluttet, „alt uagtet redaktør Houmann havde savnet rimelig grund til at anse sigtelserne for sande“ — sådan lyder det i anlageskriftet. Redaktør Houmann påstod frifindelse, idet han principielt mente at kunne føre bevis for sandheden af de sigtelser, han havde fremsat. Subsidiært hævdede han, at han i god tro havde handlet til varetagelse af almen interesse, og mest subsidiært gjorde han gældende, at den forskyldte straf måtte bortfalde, idet der forelå omstændigheder, som gav føje til at anse sigtelserne for sande.

Sagens behandling ved underretten varede længe. Dommen faldt først den 28. marts 1950, men det skyldtes foruden sagens omfang også, at redaktør Houmanns forsvarer blev syg og måtte fratrede. Det er imidlertid givet, at under denne straffesag har forsvareren haft lejlighed til at fremkomme med enhver bevislighed, det være sig dokumenter som vidner, der af retten skønnes at kunne have betydning. Jeg kan nævne, at det er rigtigt, at selve akterne i Wright, Thomsen & Kier-sagen blev fremlagt efter rettens kendelse; det er også rigtigt, at der var protesteret fra justitsministeriets repræsentant; det var nu i og for sig ikke en protest mod, at de vigtige dokumenter kom frem i sagen, men man ville gerne begrænse dokumentbjerget og derfor have rettens kendelse for, hvad der var nødvendigt. Redaktør Houmanns påstand støttede sig, som det hedder i byretsdommen, hovedsagelig på en række indvendinger mod